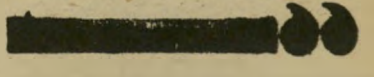

(המשך מעמוד 83)

אני לא יודע על מה את מדברת. אנשים ברחוב בכלל לא מזהים אותי. כשאני צריך פרוטקציה בקופת-חולים, אני לוקח איתי את גברי.

לספר לך משהו? יש רוכל אחד של המוצים בשוקיהכרמל, שהייתי הולך עם גברי קבוע לקנות אצלו המוצים. יום אחד הוא אומר לגברי: "תגידי לי, גברי, למה לא תביאי את זה, פולי? תביאי אותו גם כן שיקנה אצלי המוצים." אומר לו גברי: "זה פולי, עונה לו. הוא:

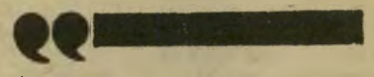
אפילו לא ידעתי מי זה יוסי בנאי. בפעמי ידעתי

מי זה להקת הנח"ל.

לפעמים הייתי שומע

את השלאגד שלהם,

12. מונ', בודני

עצוב. בחייך, מה אתה עובד עלי? אני מכיר את פולי אישית! לא מפריע לך שלא מזהים אותך ברחוב?

לא. זה לא מטריד אותי. וזה אף פעם לא מטריד אותי. מה שמטריד אותי הוא שאעשה את מה שאני עושה טוב, ושמה שאני עושה יהיה בעל ערך. השאר...

אני יודע? בטח שזה חלק מהשוארבינוס. זה ש- מזהים אותך ברחוב. זה בטח מהמני לאני. מי שיניד לך שלא, הוא רמאי אבל באמת - אני לא יכול לומר שזה חשוב לי. שזה עמוק אצלי באופן דומי נאנטי. זה חלק מהעניין. אבל לא כל העניין. אף פעם לא התייחסתי לזה שמזהים אותי, או לא מזהים אותי ברחוב. איך תסביר זאת? יש אמנים

איתמר, שוש, יעל ופולי

עד לפני 10 שנים חלמתי להיות מושבניק...

את השירים של נעמי פולני ולהעמיד אור תם. נעמי היתה מומחית של תורת-התנועה, שאותה למדה אצל נועה אש-כול. בכלל, בתקופה ההיא עבדו עם ה-להקות הצבאיות העילית שביוצרים.

ואז קמה להקת החרנגולים. מי נתן את השם? לא זוכר, אולי נועה אשכול. מה היה היהם שלכם לנעמי פולני?

הערצה, נקודה. היא היתה מבוגרת מי איתנו, והיתה עם החבריה. היא היתה איתוריסה. היה מה ללמוד ממנה. ואל תשכחי שהיתה לה ההילה של חברת ציד-בטרו, שהיתה אם הלהקות הצבאיות.

מחדתם מפניה? לא. לא חושב שבכלל היה דבר כזה. עבדנו עם אורי זוהר, יוסי בנאי ונעמי בכיף.

היו אגרות, כאילו נעמי פני-לני משליטה טורר, ואתם רועי-דוב. כאילו יש צעקות-אימים בי-חזרות.

מאחר יותר, בהחרנגולים, היה משבר. עבדנו כמו מורים, ולא היה לנו גרוש על התחת. שייקה היה אוכל סנדוויץ' אחד ליום. אבל זו היתה להקה. אני גאי מאוד שהייתי שותף להחרנגולים, זה היה משהו מיוחד במינו.

הייתם חברה צעירים, ש-השתחררו מלהקה צבאית. ההצי-דחה רהימה אתכם? היום אני מבין אחרת את המושג הצי-

לא הרשים אותי בכלל. היה להם שלאגר, 12 טון.

צריך לזכור שבכל קבוצה בהכפר הירוק היה רדיו אחד. זה לא כמו היום - טלוויזיה, וידיאו - זה לא היה בתודעה שלי בכלל. להקת הנח"ל. ואו בא גאנץ ואומר לי: "התקבלת ללהקת הנח"ל". הייתי המום. אני אומר לו: רגע, רגע, טירונות! עוד לא גמרתי טירונות, ומה עם הגרעין? והוא אומר: "תעשה מה שאומרים לך בצבא."

אמרתי לעצמי, שקודם-כיל אלך לראות מה זה, ואחר כך אחליט. באתי ללהקה וקיבלו אותי יפה. בחמי-מוה, ישר הכניסו אותי לעניינים. לרגע לא הרגשתי כמו החמישיות בהכפר הירוק, שתמיד היינו דופקים אותם.

מה קרה עם חנן? אה, חנן. אני בא ללהקת הנח"ל ואומר רים לי: "חנן לא התקבל". אמרתי להם: אין דבר כזה- או שנינו או אף לא אחד. תובל פטר, האקורדיוניסט, אמר: "אין בעיות, נביא את חנן". אחרי שבוע בא חנן. מז'חומרת לבדו? לא בא בחשבון! עם חנן זה כבר היה סיפור אחר. ואו אמרתי לעצמי - מעלש, געבור את הצבא ככה.

למעשה, את כבר יכולה לראות מהסיפור הזה שאני טיפוס הנתון לצו הגורל. באמת, לא שנאתי את הלהקה. אם הייתי שונא, הייתי עושה הכל כדי לצאת מזה. אבל גם לא השתגעתי להיות חבר בלהקת הנח"ל.

זהו. עברנו תקופה יפה מאוד עם תובל, יהורם, גברי, עליזה. היא תוכנית יפות, היו שלאגרים. כמו שיר החמור, חולשה של בת, שיר הסיירים. היו מערכונים. זו היתה תקופה! מהתקופה של אחרי ששת הימים. אני חושב שללהקה אין אפילו תקליט.

כשהייתם בלהקת הנח"ל, הבנת שעתידך כוכרע ושאתה הולך בכיוון הזה, וזה למושב?

לא. איפה! עדיין חלמתי להקים יחידה מושבית. למעשה, עד לפני עשר שנים חלמתי להיות מושבניק. אחר-כך הבנתי שלא יעזור, וכבראה שזו דרכי. או צריך לעשות אותה על הצד הטוב ביותר.

בולל, אני עושה הול על הצד הטוב ביותר: מבשל, שוטף ריצפה. וך היה בלהקת הנח"ל. אני לא יכול להגיד שלא נהניתי מזה. כשנגמרה להקת הנח"ל, חצי שנה לפני השיחורו, היו כבר חברה משוחזרים. יהורם השתחרר, עמיוב הש-תחרר. שמרו רק על קשר עם נעמי.

אחרי שראיתי את הסרט הלהקה, פית-אום ברור לי, עד כמה היינו חבורה ש-לא מהעולם הזה. היינו בחורים נאיביים בצורה מדהימה, ממש ילדים. אפילו מבי-חינת יחסים בינו ובינה היינו ילדים. בכלל לא דומה למה שראית בסרט.

היו לנו מן יחסים ילדותיים. יפים. הי-עניין של התחרות - אולי לא הרגשתי אותה, אבל אני לא זוכר דבר כזה. לכל אחד היה ברור מה הוא עושה. לא היתה תחרות. למה הוא ולא אני, או להזדיין בשביל סולו? לא נשמע דבר כזה.

איך קמה להקת "החרנגו-לים"?

לאנשים שנשארנו בלהקה לא היה מה לאכול, ואף אחד לא חשב מה יעשה אחר-רי השיחורו. המשוחזרים התלבטו מה יעשו: בימה, קהל או בית-ספר. מי היה צריך בית-ספר? הלהקה היתה בית-הספר הטוב ביותר. אין בית-ספר יותר טוב. ואו, יוסי בנאי העלה רעיון - לקחת

לפליטים ועברנו לגור בבית ערבי ביפו. עד כיתה ב' גדלתי ברחוב הירקון. מול למדתי בחולון, הייתי בהשומר הצעיר ונכנסתי לסקציה הימית של הפועל. הפעם הראשונה שרציתי להיות משהו, היתה אז: רציתי להיות ימאי. נרשמתי לבית-ספר לקצינייים בעכו, אבל לא התקבלתי. בגלל מנבלות ראייה.

למעשה, אהבתי גם חקלאות. או כשלא התקבלתי לעכו, נרשמתי לכפר הירוק. על מעגליך ומעגליך של חנן גולדבלאט, כ"כפר הירוק" יש עד היום סיפורים.

גדלתי יחד עם חנן גולדבלאט. והיה איתנו גם יוסי פרוסט. אבל היום הוא כבר לא בשטח הבידור.

מההתחלה, חנן ואני היינו צמד-חמד. היה לי כנראה חושהמור. עד היום יש לי חושהמור, למרות שאני בן-אדם עצוב.

הייתי מצחיק את הכיתה. חנן ואני היינו עושים מערכונים. היינו בחוג דרמאטי. אבל אצלי זה הכל די במיקרה. לא השתגעתי מזה. חנן אהב את זה יותר ממני, מפני שאני באופן מחלט הייתי קרוע על חקלאות, והיה ברור לי שאני הולך להקים מושב אחרי הנח"ל.

הייתם תעודונים, אתה ר חנן?

לא יודע אם היינו תעלולנים. חנן היה שלומיאל כזה, ואני התייחסתי נורא ברצי-נות ללימודים. את מכירה את הסיפור על זה, שהלכתי לעזור לחנן להתקבל ללהקת הנח"ל?

לא. או ככה. לי היו תוכניות ללכת לגרעין. וחנן מה להתקבל ללהקת הנח"ל. אמרתי לו: טוב, אעזור לך בבחינות. אחרי שבועיים בטירונות מגיע רס"ר גאנץ, ואומר לי: "תארוז הפצים לכו למישרד". שתביני, אני השתדלתי נורא בטירונות. היה חשוב לי לאללה לעבור קורס-צניחה, והנה בא הרס"ר ונותן לי תג. ואו, לקבל תג בנח"ל בלי טירונות, לא היה דבר כזה! הרס"ר אמר לי: "אתה צריך להת-ייצב בלהקת הנח"ל".

לא סיפרת לי על הבחינה. כן, נכון. ישבנו שם יוסי בנאי, נעמי פולני וכל הלהקה: אריק איינשטיין, יהורם גאון, גברי, עליזה רוזן. אני לא שמתי דאם! מה איכפת לי?

חנן התרגש. חשבתי שהוא משתין

גברי, פולי, אורנה כנאי (במיני), ניסים ארזוני, שייקה. המיקצוע שלנו הוא די אכזרי. אהבה ושינאה הולכים ביחד!

במינסיים. לא יצא לי קול מהפה. אמרתי לו: חנן, מה איתך? הייתי בטוח שהוא ימות לי על הבימה.

היה לנו מערכון על דוקטור בקיבוץ. זה היה מערכון שכל החברה, שגדלו בתקופה הזו, בתנועות-הנוער, הכירו אותו וזכרו אותו בגללו מהכפר הירוק.

בקיבוץ, עשינו את המערכון. חנן לא יכול היה לדבר. אני זוכר שבן-אדם פשוט איבד את העשתונות. כל הזמן רצה מים. בקיבוץ, אחרי המיבחן אמרו: "תקבלי שתי".

לא התרגשת מכך שאתה נבחר עריידי נעמי פולני ויוסי בנאי? אפילו לא ידעתי מי זה יוסי בנאי. מה ות'ומרת לא ידעתי? ידעתי מהרדיו. לא היתה טלוויזיה, או הכרת משמועות. שמעתי גם על להקת הנח"ל. אבל זה

שדא' ישנים בריקות, כאשר לא מזהים אותם ברחוב.

לא יודע. אולי בגלל שנחתתי לשואר-בינוס שלא בכונה. יש המון אמנים, שחלמו על זה עוד כשהיו ילדים. היתה להם דמות מסוימת שהעריצו אותה. לי זה לא היה בכלל.

בכלל לא ראיתי תיאטרון. התיאטרון היחיד שראיתי היה בגיל 13. זה היה הציפור הכחולה, וברטנובו שיחק את את הכלב, שכבתי על הריצפה.

הייתי הולך לסרטים בגן ו'נה עם ההור-רים. אני זוכר יומני מילחמה. אבל אני לא זוכר איזה שחקן, שרציתי לחקות או להיות כמוהו. זה מיקרי הכל. זה מיקרי שאני נמצא בשוארבינוס.

איפה גרדת? מערכת העולם הזה. או פרצה מילחמת העצמאות. הבית הוספץ. אנחנו הפכנו

כשנול היה צריך להפיק את ההתרנגולים. אמרו לו שצריך לקנות חולצות או מכנסיים. הוא לא הסכים להשקיע. אחר-כך כימעם ידה בעצמו

לחה. או הצלחה זה היה אם הקהל נהנה ומחא כפיים. הצלחה לא התבטא בכסף. הי ולנו בקושי מינסיים קצרים. זוג מסקות. אם היה לך כסף לשלם חוב בכסית, היית מלך. המפיק היה איצקו רח-מימוב, אלהה ירחמה, ואני לא יודע מה הוא עשה עם הכסף.

משנול לא היה מעורב בי-התרנגולים?

בשלב ההוא לא היתה פגישה עם פשי-גל. אמרו לו שצריך לקנות לנו חולצות או מינסיים. אך הוא לא הסכים להש-קיע. אחרי זה כמעט שירה בעצמו. ההצי-לחה היתה כבירה. אני לא חושב שאי-פעם להקת-בידור זכתה לביקורות כאלה.

זה היה ממש שירה-הלל.

ההתרנגולים היתה להקה רא עממית. איך זה שהיא זכתה להצלחה כזו?

לא כולם. אהבו את החרנגולים. אני זוכר, פעם, בהופעה ברמת-גן. הסתובב אחד שמכר בקבוקי-שתיה. לא עניין אר-המשך בעמוד 86)